

У Невеселях хуторянам весело

І це таки правда, рима тут ні до чого. На хуторі Невеселі, що належить до Ремчицької сільської ради, дійсно живуть дуже привітні, надзвичайно доброзичливі та веселі люди.

Однак добиратися туди нинішньої зими нелегко. Довго петляли нерівною ліською дорогою, гризли сумніви, чи в правильному напрямку ідемо. Ось попереду забовваніла постать літнього чоловіка, що енергійно прошкував, несучи нелегкі навіть на вигляд торби. Запропонували підвезти. Віднікується, мовляв, ось уже й хата. А хутір називається Підмолодинськ і налічує 7 хат. Слідом за ним – Ліпники з 12 дворами, Попара з чотирма, й ось, нарешті, омріяні Невеселі, деякі будинки яких розташовані мало не на березі дуже відомого в молодіжних колах місця відпочинку – Мертвого (Скляного) озера, яке місцеві жителі запанібрата називають просто кар'єром. А загалом ремчицькі хутори простяглися вздовж на 8 кілометрів, кінцева точка – населений пункт Грабина, в якому лише три двори.

Продавець за покликанням

Певно, у місті зима ніколи так не помітна, як на просторі, оточеному синьо-зеленою стіною лісу. Тому й будинки на цій величній панорамі здаються іграшковими, як на різдвяній листівці. Зупиняємось біля одного з них. Господиня, що нагодилась, привітно запрошує до оселі. Підбита стеля, плита обкладена лицювальною плиткою, чисто й охайно. А головне – дуже тепло. Опалення, звісна річ, пічне, але Галина Гуранець звикла до праці, отож дровами її не злякаєш. Родом з Білятич, уже 31 рік живе на хуторі. Нині біля мами сини Микола, Ярослав з дружиною, а Василь – у райцентрі. На жаль, півтора року тому помер чоловік.

Та сумувати не дають чимале господарство, городи. До того ж, Галина Гуранець – досвідчений працівник торгівлі, понад 30 років обслуговує земляків. Хуторяни про неї так і кажуть – природжений продавець, до кожного покупця знайде підхід. На гарному рахунку і в Стрільському споживчому товаристві, за сумлінну працю має грамоти й подяки. Користуючись нагодою, заходимо в торговельну точку. Хто б міг подумати, що в хутірській крамничці запропонують мандарини, ковбаси, оселедці, печиво, цукерки, спиртні та безалкогольні напої, а макаронні вироби та крупи ще й виявляться дешевшими, ніж у Сарнах! Крім того, покупці – а йдуть сюди з усіх кутків, Маслопуці – можуть придбати супутні товари, нерідко необхідні: миючі засоби, сірники, електричні лампочки, відра й багато чого іншого. Так і хочеться назвати цей заклад торгівлі мінімаркетом. - Через газету «Сарненські новини», - продовжує Галина Гуранець, - від імені жителів Невеселів й інших хуторів хочу подякувати голові Стрільського споживчого товариства Іванові Левчаку. Саме завдяки його старанням завжди вчасно й у повному обсязі отримуємо замовлені товари. А ще товариство тричі в тиждень забезпечує нас свіжим хлібом. Адже місцеві жителі здебільшого працюють, займатися випіканням їм ніколи, отож були випадки, коли цього продукту продавали більше, ніж у густонаселених пунктах на зразок Цепцевич.

А ще магазин має камеру відео-спостереження, яку встановив син Ярослав, отож, перебуваючи в будинку, можна наглядати, що коїться в крамниці. Галина Гуранець готова повсякчас прислужитися людям, тому і графік роботи має гнучкий, щоб було зручно покупцям, відпускає товари й пізно ввечері, а зараз навчає ремеслу невістку Ірину, яка незабаром порадує внуком.

- Гарно жити на хуторі, - резюмує господиня, - влітку багато молоді відпочиває на кар'єрі, а скільки ягід, грибів!.. Ось тільки дітям у школу далеко: початківцям – у Маслопуцу, решті – в Яринівку. А щоб відвідати Божий храм, долаю шлях до Білятич...

Всесвітня павутина облутала хутір

Радує, що в доволі віддаленому населеному пункті є молоді сім'ї, в яких народжуються діти, а це свідчення того, що в хутора є майбутнє. Коли завітали до наступної господи, нас зустріла Лілія Абрамович і провела в теплу, ошатно прибрану кімнату. Старша донька Марійка навчається в 5 класі Яринівської ЗОШ, а меншому Олексійку виповнилося рік і два місяці. Главу сім'ї Олега не застали – працює у військовій частині. Сестра Ірина теж на роботі в райцентрі – вихователем у ДНЗ № 3. А мама, Марія Долід, готує обіди вихованцям Чудельської школи-інтернату № 1.

- Коли були м'якші зими, - згадує Лілія, - мама добиралась до роботи скутером. Нинішньої це неможливо. Та й Марійка щодня долає пішки чотири кілометри до Яринівки, а снігу, самі бачите, скільки намело. Добре, що зараз карантин, а то місила б снігові замети...

І ця сім'я – не виняток, утримує чимале присадибне господарство: корову, свиней, курей, качок... Та молоду жінку це не засмучує, скоріше радує. Адже на хуторі, де багато простору, повітря, почувається вільною, не те що в Стрільську, де будинки впритул один до одного.

- А які красиві в нас місця! – захоплено розповідає Лілія. – Влітку машини з відпочиваючими йдуть колонами, так подобається людям наше озеро. Поділяє думку сестри Андрій, який завдяки комп'ютеру не почувається обділеним у сенсі новітніх технологій, проте має набагато більше за міських ровесників - предковичний ліс, озеро, можливість спілкуватися з природою.

На апостола Андрія збільшилась родина

Коли наблизилися до обійстя Валентини та Федора Гуранців, зрозуміли, що в сім'ї немовля: на підвір'ї сушилися сліпучо-білі пелюшки. Так і є. Щаслива молода бабуся похвалилась, що син Олександр з дружиною Оксаною якраз 13 грудня, на Андрія, порадували онучком. Звісна річ, назвали первістка на честь небесного тезка. Пані Валентина родом з хутора Глушицького, у Невеселях мешкає вже 23 роки. Крім Сашка, має ще двох синів. Старший Григорій живе та працює в Рівному, найменший Сергій – студент Сарненського ВПУ-22, майбутній маляр-штукатур. Професія на ринку нині дуже затребувана. А чоловік Федір трудиться на залізниці. Сама ж Валентина інколи підробляє листоношею, коли та йде у відпустку. Життям жінка задоволена, єдине, що дошкуляє, – важко добиратися у світ. Адже це не село, яким проїжджають рейсові автобуси чи маршрутки. Отож мусиш долати три кілометри, щоб сісти на дизель, або п'ять, щоб потрапити в Яринівку. Та труднощі не лякають дружну сім'ю, а новонароджений Андрійко наповнив оселю приємними клопотами та мріями. Єдиний, хто в цій ситуації позбувся привілеїв, – великий, пухнастий персидський кіт Васько, адже левова частка уваги домочадців віднині належить найголовнішому члену родини.

Передова ланкова Федора Гриневич

На прохання розповісти про колишнє життя 79-річна Федора Андріївна заявила: «Тепер добре жить на світі. Колись люди бідували, лише з землі жили». Пригадала, як молодою перейшла з Ремчиць на хутір до чоловіка. Ні він, ні вона не мали батька, однак стягалися на господарство, помаленьку розживалися, бо «хотіли бути хазяями». Нині ж, бідкається бабуся, тримає лише поросля, курей і собаку, раніше господарство було великим і справним.

Згадала й примусову колективізацію. Як забрали коня, воза, упряж. Працювали тоді до знемоги: плужками орали, косами жито косили, в'язали. Згодом з'явився комбайн, отож потрібно було на снопах розв'язувати перевесла й кидати в барабан. Усе тоді

доводилося робити вручну: і льон сіяти, і згортати...

Свого часу Федора Гриневич очолювала ланку, яка під її керівництвом досягала високих результатів у праці, отож тодішній голова колгоспу Павло Шипко цінував роботящу ланкову, неодноразово відзначав грамотами та подарунками, приміром годинником. Колгосп тоді процвітав, славився врожаями та досягненнями, отож приїжджали зі Степаня, Короста, щоб запозичити передовий досвід, придбати насінневу картоплю.

***

Ось так і живуть у Невеселях: спокійно, без метушні, штучних проблем. Певно, природа створює таку благодатну ауру. Недарма ж з'їжджаються в цю мальовничу місцину любителі відпочити. І місцеві жителі могли б поліпшити добробут, займаючись зеленим туризмом. Упевнена, що заїжджі гості з задоволенням поласували домашнім молоком чи виспалися б на духмяному сіні. Зрештою, чому б і ні?..

Зоя Тимцунік